

La Tria dels Professors

Curs 2016-17

Taller Literatures autobiogràfiques. Raquel Picolo

Havia de ser un dissabte normal, Rosa Maria Castell

A l'obrir la porta de sobte tot va canviar, en el mirall del rebedor es veia reflectida la imatge del meu pare assegut el sofà, però aquest cop amb una senyora el seu costat i agafats de la mà. Feia cara d'amoïnat, la mandíbula li batejava constantment, era un moviment conegut per mi. Tot estava massa recollit, fins i tot hi havia coses noves. Ho vaig veure en un ràpid cop d'ull des del reflex del mirall del rebedor. Des de la porta també podia veure just el davant la seva habitació, el llit no estava desfet esperant el canvi de llençols.

Jo anava carregada amb les bosses de la compra destinades a omplir la seva nevera per tota la setmana.

Em vaig quedar gelada, havia sentit parlar d'ella. No la coneixia però tot i això vaig reconèixer-la, segur que era la consogra de la tieta. Els vaig tornar a mirar intentant esbrinar perquè estaven junts, que m'havien de dir. Necessitava uns segons més per sobreposar-me a la sorpresa i aturar el meu cervell, intuïa el que em diria i no

ho volia escoltar. Vaig respirar fondo, i vaig tornar agafar les bosses i amb un somriure vaig entrar. Em vaig situar davant d'ells sense saber exactament què fer, seia el costat d'ella? Agafava una cadira i em posava davant d'ell? O anava a la cuina a deixar les bosses per tenir més temps per sobreposar-me?

Un parell de petons a tots dos i un somriure. Tot molt correcte.

- Vaig a deixar això, ara torno –vaig comentar, en tornar vaig seure a una cadira davant d'ell.

- Què passa? -Vaig preguntar-ho tímidament sense ganes de sentir la resposta.

Llavors ell va deixar anar l'explicació, suposo que prèviament assajada per la solemnitat amb la qual va dir-ho.

- Nena et presento oficialment la Pepa, fa uns mesos que ens coneixem i hem començat a sortir sovint, ens avenim i hem decidit ser parella i d'aquí uns mesos, si tot va bé, casar-nos. Però no ens quedarem ni a casa seva, ni aquí. Buscarem un pis que sigui nou per tots dos. Ella ja es queda algun dia a dormir i no caldrà que et continuïs encarregant de les coses de casa.

Si, segur que s'ho va preparar. Està nerviós – vaig pensar. En uns segons en el meu cap es van acumular moltes imatges. Jo vaig néixer en aquell pis del Poble Sec de Barcelona i em sabia greu que marxés, era com si tallés les meves arrels, unes arrels d'anada i tornada i que m'havien costat de construir. Va ser una reacció egoista, ja que jo ja havia marxat, em vaig dir a mi mateixa. Sortir dels meus pensaments i tornar el menjador de casa em va costar.

- Nena, què et sembla?

Vaig tancar els ulls amb la necessitat de concentrar-me i respirar a fons, en tornar a obrir-los estava en el menjador antic, veure a la mama asseguda al seu sofà fent ganxet em va produir tendresa, jo davant de la ràdio dempeus escoltant el conte de "tambor", com cada dia al sortir de l'escola al migdia. En girar-me els meus ulls van tornar a veure la taula del menjador engalanada amb llençols agafats amb agulles d'estendre fent una cabana perfecta on amagada dels ulls dels grans, feia volar la meva imaginació jugant tota sola. A l'altre cantó l'armari encastat on la part de baix era meva, per les meves joguines on em tancava amb la llum d'una llanterna per jugar a casetes. Aquells records desapareixerien

juntament amb el menjador? No m'agradava l'idea. Ja havia canviat massa vegades de punts de referència i em feia por. Estava absorta en els meus pensaments quan vaig notar una mà agafant el meu braç i una veu que em deia:

- Nena, què et sembla? Què penses?

Vaig mirar el meu pare, tornàvem a estar el present, tots tres asseguts mirant-nos, esperaven la meva aprovació? El menjador s'havia fet de cop estrany.

Agafant la mà del papa entre les meves, els vaig felicitar per la decisió presa i els hi vaig dir que si això era el que volien doncs endavant, que encara eren joves per refer les seves vides.

No, no era veritat, no m'agradava. Havia sentit comentaris d'ella que no la deixaven gaire bé i no creia que fes pel meu pare, però no li podia dir pas a ell que sempre havia recolzat les meves decisions encara que no li agradessin. Ell sempre em deia: no hi estic d'acord, no m'agrada. Em donava els seus motius i acaba dient: però ets tu qui ho ha de decidir. Jo no li vaig dir res, no vaig gosar, només el vaig felicitar.

Setmanes més tard en un passeig que vam fer tots dos sols, em va confessar que no estava enamorat, que la casa se li queia a sobre, no sabia viure tot sol i creia que ella podia ser una bona companya.